

Chương 37

Ngôi Sao Của Han'dalf

Joe thấy mình đang đứng trong một căn phòng bằng đá. Ánh sáng ở đây không còn mờ ảo, nó sáng bừng lên quanh mọi người và ai cũng nhận ra ngọn nguồn của thứ ánh sáng quyến rũ này. Bác Han'dalf dẫn bọn nhỏ đi tới bên cột đá khổng lồ, phía trên cao ngôi sao vẫn đang bay lơ lửng. Joe hồi hộp chờ đợi bác Han'dalf lấy ngôi sao xuống, nhưng bác chỉ đứng ngược nhìn ngôi sao với vẻ xúc động.

- Bác Han'dalf, nhanh lên!

Như sự tỉnh trước lời thì thầm của Ka'nezai, bác Han'dalf rùng mình, dứt ánh mắt khỏi ngôi sao yêu dấu rồi nói:

- Sợ rồi phải không? Cửa đang mở, cháu mau trốn đi!

Bác Han'dalf hát đầu về phía cánh cửa mở rộng.

- Cháu không sợ. - Kalnezai cứng giọng nói, mắt lão liên nhìn quanh căn phòng lạnh lẽo.

- Zalla này, nếu bọn quái vật bò vào đây, cậu đừng để chúng siết cổ mình nữa nhé! - Ka'nezai nói nhỏ vào tai Zalla.

- Mình sẽ cố. - Zalla nói.

Joe này giờ không nói một lời vì cậu đang chăm chú nhìn bác Han'dalf. Bác đang đứng yên, đầu ngẩng cao, mắt lại nhìn ngôi sao không rời.

Đúng lúc Joe định cất tiếng nhắc nhở bác Han'dalf cậu bỗng thấy một tia sáng trắng xuất hiện nổi bật trên nền sáng xanh kỳ ảo. Cậu quay lại, thấy mái tóc sáng của bác Han'dalf rung nhẹ, đôi mắt màu xanh xám của bác giờ chuyển thành một màu xanh lam đẹp khó cưỡng.

- Gì vậy?

Joe nghe thấy tiếng Livia hỏi nhỏ nhưng cậu không còn tâm trí nào để nói chuyện với chị mình.

Sau một giây, những gì Joe thấy đã rõ ràng hơn. Cậu ngạc nhiên nhận ra tia sáng kia đang làm nhiệm vụ đưa ngôi sao trở về bên chủ nhân của nó. Và khi bác Han'dalf đưa tay đón nhận ngôi sao, tia sáng lập tức biến mất. Ngôi sao

được bác Han'dalf bỏ vào một cái túi nhỏ đeo bên người. Rất dễ để nhận ra cái túi được làm từ những chiếc lá ửng vàng lấp lánh.

Bọn trẻ lập tức quên bémng nỗi nguy hiểm đang rình rập, chúng đứng xúm lại quanh bác Han'dalf, nài nỉ bác cho chúng nhìn ngôi sao thêm một lần nữa.

- Máy đũa...

Bác Han'dalf đột nhiên dừng lời, đôi mắt giờ có màu xanh xám nhìn trôn trời qua vai Joe. Trong đáy mắt bác có một vẻ sầu thảm lạng lẽ. Joe không nghe thấy gì, nhưng cậu không dám quay đầu lại nhìn bởi vì cậu cảm nhận được nỗi nguy hiểm đang đến từ đằng sau.

- Từ từ đi ra cửa nào, các cháu yêu. - Bác Han'dalf thì thào.

Khi quay người, Joe nhìn quanh và thấy trong làn ánh sáng huyền ảo hình ảnh con quái vật đang cuộn tròn thành một đồng đen khổng lồ ở giữa căn phòng. Con quái vật nằm im không nhúc nhích, và Joe không nhìn thấy cái đầu của nó. Rồi cái đồng đen đó bắt đầu cựa quậy, cái đầu nhỏ chui ra khỏi những vòng cuộn dày, nhô hẳn lên cao chừng vài mét, phần thân nó dịch chuyển về phía Livia, người đứng gần nó nhất. Nhìn hai con mắt màu vàng rực của con quái vật Joe nghĩ rằng nó đang trườn về phía cột đá.

Joe như hóa đá trước cảnh tượng hãi hùng này. Ý nghĩ về việc trốn thoát khỏi con quái vật điên cuồng ập tới. Cậu tự hỏi nếu mọi người chạy thật nhanh thì liệu có thoát khỏi con quái vật không? Nó đang trườn tới rất chậm chạp, có vẻ không muốn tấn công, như thể nó hiểu cuộc chạm trán này là một điều thực sự đáng tiếc. Nhưng nếu con quái vật không chịu buông tha một ai và cái vẻ hiền lành này chỉ là tạm thời thì kết cục sẽ ra sao? Joe nghĩ tới việc mình cần phải làm gì nhiều hơn là nghĩ đến trách nhiệm của bác Han'dalf đối với máy đũa.

- Các cháu phải chạy thật nhanh vào trong đường hầm.

- Chúng ta sẽ cùng chạy. - Joe nói.

- Nó sẽ không để yên nếu bác chạy cùng các cháu. Nó biết bác đã lấy ngôi sao. Vì vậy mục tiêu của nó là bác. Bác nghĩ nó sẽ tha cho các cháu.

- Chúng cháu không thể bỏ mặc bác đối mặt với nguy hiểm. - Livia kiên cường nói, dù trán nàng lấm tẩm mồ hôi.

- Đừng có “anh hùng rơm” vào lúc này. Bác đếm đến ba...

- Bác Han'dalf, dù thế nào chúng cháu cũng không thể để bác ở lại một mình với con quái vật. - Mắt Livia ngân ngấn nước.

- Các cháu phải nghe lời bác.

Nghe giọng nói của bác Han'dalf, bọn trẻ hiểu rằng lần này những lời mè nheo, nài nỉ của chúng sẽ không ích gì.

- Một... hai... ba... Chạy đi...

Bốn đứa trẻ lập tức phóng như bay về phía cánh cửa. Joe nắm tay Livia, chạy đằng sau Ka'nezai và Zalla. Nhưng con quái vật nhanh nhẹn và hiểm độc hơn bác Han'dalf tưởng. Nó quay phắt đầu, phóng ánh mắt vàng rực đầy giận dữ về phía những cái bóng đang chạy thoăn thoắt tới chỗ cửa hầm rồi lao tới bên bọn trẻ chỉ trong một cái nháy mắt. Hoàn toàn bất ngờ, bọn trẻ đứng im bất động khi cái đầu nhỏ tí của con quái vật lượn vòng quanh, bao vây lấy chúng.

- Hãy tránh xa bọn trẻ? Tới đây nào! Mi cần ngôi sao của ta phải không? - Giọng bác Han'dalf vang lên sang sảng. Tay bác vỗ nhẹ vào cái túi nhỏ đeo bên sườn.

Con quái vật rõ ràng hiểu được lời bác Han'dalf nói, cái đầu của nó lập tức đổi hướng, phóng tới bên bác Han'dalf, đôi mắt vàng rực của nó nhìn chăm chăm vào cái túi đựng ngôi sao. Dù vậy, bọn trẻ cũng không dám cử động vì con quái vật không hề sao nhãng công việc nó đang làm. Một phần thân của nó lượn lờ canh chừng cửa đường hầm, kinh hoàng hơn nữa, ba cái chân của nó đang từ từ chui ra từ phần giữa thân. Ba cái chân không ngón, hình dạng giống một mũi tên nhọn hoắt nhăm nhe chĩa vào ngực bọn trẻ, chỉ cần nhúc nhích nửa phân, Joe đoán chắc chúng sẽ cắm phập vào ngực cậu. Không còn nghi ngờ gì nữa, hành động của con quái vật cho thấy nó nhất quyết không tha một móng nào. Cần phải làm điều gì đó trước khi con quái vật có quyết định cuối cùng. Bác Han'dalf vì bản hiệp ước chết tiệt hay vì lẽ gì đó mà vẫn đứng im không chịu ra tay, để mặc cái đầu quái vật lượn vòng vòng quanh cái túi bác đeo bên người. Joe không tài nào đoán biết được kế hoạch của bác Han'dalf, bên cạnh cậu, Livia đang thốt ra tiếng rên kinh hãi khi một chân của con quái vật lê la khắp cổ chị. Trông Livia như muốn ngất xỉu, Joe chỉ còn biết động viên chị bằng ánh mắt. Tình trạng của cậu và Zalla cũng chẳng khá hơn, hai cái chân còn lại của con quái vật đang từ cổ lần lên mặt hai đứa, duy chỉ có Ka'nezai không bị hành hạ nhưng cậu cũng bị một phen kinh hãi: đôi mắt tròn tròn, mặt tái mét.

Đưa mắt liếc về phía cái đầu quái vật vẫn đang mãi mê ngó nhìn chiếc túi đựng ngôi sao, Joe nói bằng một giọng không thể nhỏ hơn:

- Phải tấn công con quái vật mới mong thoát khỏi đây.

Livia tròn tròn mắt nhìn Joe, nhẹ nhàng lắc đầu. Hiện giờ cái chân của con quái vật đã rời bỏ Livia, đổi sang bầu bạn với Ka'nezai.

Zalla thật thông minh, hiểu ngay những lời Joe nói.

- Kế hoạch của cậu sao?

- Là thế này: Hòn Đá Hộ Mệnh của Ka'nezai sẽ tấn công phần đuôi của con quái vật (Ka'nezai khế gặt đầu khi Joe nói vậy). Hòn Đá Hộ Mệnh của Zalla sẽ dẹp bỏ chướng ngại chặn ở trước cửa hầm, còn Hòn Đá Hộ Mệnh của chị Livia *yếu nhất* (từ này Joe nói rất nhỏ, chỉ có cậu nghe thấy nên Livia không có phản ứng gì), sẽ hỗ trợ cho Ka'nezai.

- Mình không cần hỗ trợ. - Ka'nezai nói, giọng như hết hơi vì cái chân của con quái vật đang mần mê ngược cậu.

- Cần. - Joe dứt khoát nói. - Cuối cùng, Hòn Đá Hộ Mệnh của mình sẽ che chắn cho cái túi. Nếu cái túi bị làm sao, bác Han'dalf sẽ không trở về cùng với chúng ta đâu.

- Còn những cái chân quái quỷ này, ai sẽ trừ khử chúng?

- Livia kinh hãi đưa mắt nhìn ba cái chân, mồ hôi mỗi lúc một vã ra nhiều hơn trên trán và cổ nàng.

Lặng im một giây, Joe nói, giọng quyết đoán:

- Livia, chị sẽ làm công việc nhẹ nhàng hơn, đó là tấn công phần đuôi của con quái vật, còn Ka'nezai sẽ lãnh nhiệm vụ trừ khử ba cái chân.

- Được. Nó phải trả giá cho hành động bất lịch sự này... - Ka'nezai nói, giọng méo đi vì cái chân quái vật đang chạm vào miệng cậu.

Bọn trẻ tiếp sức mạnh cho nhau bằng những ánh nhìn mạnh mẽ. Vì sinh mạng của chúng, vì những người thân yêu đầu, ý chí của chúng được củng cố, lòng dũng cảm và sức mạnh được nhân lên, chúng nắm chặt Hòn Đá Hộ Mệnh trong tay rồi cùng ném về bốn phía như đã định ban đầu.

Bốn Hòn Đá Hộ Mệnh bay đi với tất cả sức mạnh trong chúng, nhưng ngay cả khi đã biết phải làm gì, bọn trẻ vẫn đứng trơ nhìn bốn hòn đá “xông pha trận mạc”, tấn công con quái vật một cách bất ngờ khiến nó không kịp xoay xở. Joe nín thở nhìn cảnh tượng con quái vật khéo léo lượn lách cái đầu để tránh một đợt tấn công dữ dội của Hòn Đá Hộ Mệnh, ngay sau đó, nhanh như cắt và hết sức đột ngột, cái đầu của nó bật lên cao chừng vài mét, đánh trả hòn đá từ trên cao khiến hòn đá văng mạnh vào cột đá, bật ngược trở lại và bắn ra xa.

- Tấn công nó đi... tấn công tiếp... - Giọng Joe dồn dập, mắt nhìn Hòn Đá Hộ Mệnh không rời.

Hòn Đá Hộ Mệnh của Joe ngay lập tức phóng ngược trở lại, nhắm thẳng vào đôi mắt của con quái vật đang lao tới nhưng bác Han'dalf này giờ không giúp gì được cho bọn nhỏ nay còn “ra tay nghĩa hiệp”.

- Các cháu làm gì vậy? Dừng ngay trò này lại!

Không hề sợ hãi sức tấn công như vũ bão của Hòn Đá Hộ Mệnh, bác Han'dalf nhanh nhẹn bước lên trước rồi vung tay ra đòn nhanh như chớp, đánh trả Hòn Đá Hộ Mệnh.

- Lại đây... - Giọng Joe vang lên, Hòn Đá Hộ Mệnh lập tức bay trở về bên cậu.

Phía bên kia, ba Hòn Đá Hộ Mệnh vẫn đang giao tranh quyết liệt và cái đầu của con quái vật được thả lỏng quay ra tấn công chúng.

- Joe, giúp mình đi chứ! - Giọng Zalla khẩn thiết.

Joe quay lại, thấy cái đầu của con quái vật đang điên cuồng lao bổ vào Hòn Đá Hộ Mệnh của Zalla, phần thân của nó ra sức quấy đập thật mạnh trong không trung rồi tung những nhát quật dữ dội xuống mặt đất nhằm tiêu diệt Hòn Đá Hộ Mệnh.

Tất cả đều phải lùi ra xa, tránh những nhát quật hung hãn của con quái vật.

- Chạy vào đường hầm đi! - Zalla hét lên khi nhiệm vụ của cậu dường như đã hoàn thành. Cửa hầm không còn bị con quái vật canh giữ, hoàn toàn bỏ ngõ.

Joe chạy ào tới bên bác Han'dalf. Cậu muốn nói đôi lời để ngăn chặn bác ra tay lần nữa.

- Chúng cháu không hại chết nó đâu. Đi thôi, bác Han'dalf, không còn thời gian nữa.

Tình thế hết sức nguy cấp nhưng Bác Han'dalf vẫn ngơ ngẩn nhìn ba Hòn Đá Hộ Mệnh đang bao vây con quái vật, không cho nó cơ hội tấn công một ai. Hòn Đá Hộ Mệnh của Zalla kiên cường lăn xả vào con quái vật, khiến phần thân của nó bị trầy xước.

- Joe, em đứng đó làm gì thế? Ra tay đi chứ! - Livia gào lên, giọng nằng nặc.

- Bác Han'dalf, bác không được giúp con quái vật. Bác thấy đấy, nó vẫn hung hăng thế kia cơ mà.

Trước khi ra lệnh cho Hòn Đá Hộ Mệnh của mình chiến đấu, Joe phải biết chắc bác Han'dalf sẽ không làm điều dại dột nữa.

- Nhanh lên Joe...

Trong một phút sơ hở, Hòn Đá Hộ Mệnh của Ka'nezai đã để ba cái chân của con quái vật thừa thế xông lên đánh trả liên tiếp, khiến cho hòn đá văng ra xa.

Không còn cách nào khác Ka'nezai phải tiếp thêm sức mạnh cho Hòn Đá Hộ Mệnh bằng cách ra lệnh cho nó quay trở về bên cậu.

- Chết này...- Ka'nezai ném mạnh Hòn Đá Hộ Mệnh về phía ba cái chân khi chúng đang lao vào tấn công cậu.

- Bác Han'dalf, cháu xin bác, bác hãy trở vào đường hầm cùng Livia. Chị ấy mệt lắm rồi.

Bác Han'dalf vẫn đứng ngây người nhìn những Hòn Đá Hộ Mệnh bay qua bay lại vèo vèo trước mắt.

- Bác có nghe cháu nói không? - Joe điên tiết gào lên.

- Không được làm hại con quái vật, Joe ơi. Sẽ phiền phức lắm đó... Bác không thể ra tay cũng là vì... không thể giết hại chúng...

- Cháu biết rồi... - Joe gào to hơn nữa. - Livia, chị chạy vào đường hầm với bác Han'dalf đi. Bọn em sẽ tìm cơ hội vào sau.

Livia gật đầu. Trông nàng mệt lắm rồi. Nàng biết Hòn Đá Hộ Mệnh của nàng không còn chống chọi được bao lâu nữa dưới những cú quất đập như muốn nghiền nát nó. Livia muốn tiếp thêm sức mạnh cho Hòn Đá Hộ Mệnh nhưng sức nàng đã kiệt, tay nàng run run lạnh cóng. Nhìn Hòn Đá Hộ Mệnh đang mất dần ưu thế, liên tiếp trúng đòn tấn công của quái vật và bị va đập vào những bức tường đá, lòng nàng chần chừ không muốn trở ra.

- Vào tới đường hầm rồi ra lệnh cho Hòn Đá Hộ Mệnh trở về bên chị. - Joe nói. - Đi đi... bác Han'dalf...

- Hãy nhớ lời bác nói. - Bác Han'dalf vừa nói vừa chạy tới bên Livia, nắm chặt tay nàng rồi cùng chạy về phía cửa hầm.

Sai lầm của Joe là đã oang oang nói ra tên bác Han'dalf, đã thế lại còn gào to bảo bác "Đi đi". Biết kẻ mang ngôi sao có ý định tẩu thoát, con quái vật lập tức bỏ rơi Hòn Đá Hộ Mệnh của Ka'nezai, cả thân hình quái dị cùng cái đầu chòm tới bên cửa hầm. Hai Hòn Đá Hộ Mệnh đang bay đuổi phía sau bị nó dùng đuôi quật mạnh một cú hết sức nhanh nhẹn và kỳ tuyệt.

- Chạy nhanh đi... - Joe gào to về phía bác Han'dalf và Livia. Cậu nắm chặt Hòn Đá Hộ Mệnh trong tay như muốn truyền hết sức mạnh của mình cho nó, và chỉ khi Hòn Đá Hộ Mệnh nhắm thẳng vào con quái vật bay tới, Joe mới nhận ra đòn tấn công này rất có thể sẽ khiến cho con quái vật mất mạng.

Để mặc Hòn Đá Hộ Mệnh chiến đấu với con quái vật, Joe chạy nhanh về phía cửa hầm, nơi bác Han'dalf và Livia đang đứng chờ, vừa chạy vừa hét:

- Zalla, Ka'nezai... ra khỏi đây thôi các cậu!

Con quái vật lòng lộn ngăn cản ba đứa trẻ chạy vào đường hầm nhưng bất thành vì Hòn Đá Hộ Mệnh của Joe đang ra đòn mạnh mẽ. Với một cú lừa ngoạn mục, Hòn Đá Hộ Mệnh bay lượn ra đằng sau, nhử con quái vật đi xa khỏi miệng hầm rồi đột nhiên quay ngoắt lại, nhắm vào mắt bên phải của nó mà lao vút tới với tốc độ phi thường.

Con quái vật lão đảo, đầu bổ xuống đất rồi đập mạnh vào bức tường đá. Chỉ chờ có thế, bọn trẻ mau chóng nhảy qua phần thân có nhiều đốt đang quằn quại vì đau đớn của nó, lao vào đường hầm rồi ra lệnh cho Hòn Đá Hộ Mệnh trở về.

- Để bác ra xem nó thế nào. Các cháu gây ra họa lớn rồi.

Dĩ nhiên là bác Han'dalf không thể làm được điều đó vì tám cánh tay đã giữ chặt lấy bác, đồng thanh kêu lên:

- Nếu bác ra, chúng ta sẽ chết chắc.

- Nó chỉ bị choáng váng thôi. Bác tin cháu đi! - Joe nói, giọng không được thuyết phục lắm.

Bác Han'dalf không tin lời Joe nói. Qua cửa hầm, bác khẽ rên lên bất lực khi thấy con quái vật nằm dưới nền đá ẩm lạnh, toàn thân giãy đạp không ngừng nhưng cái đầu thì bất động, đôi mắt nhắm chặt.

Nhìn cảnh tượng này, Joe không khỏi động lòng trắc ẩn. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tay cậu vẫn kéo áo bác Han'dalf, nói nhỏ:

- Đi thôi bác Han'dalf. Bọn đời của nó về tới sẽ không tha cho chúng ta đâu.

Bác Han'dalf bèn chạm tay vào cánh cửa đá khiến nó tự động đóng lại, và mọi người được phen hú vía khi cái đuôi của con quái vật bất thình lình nâng lên cao rồi đập mạnh vào cánh cửa đá, tạo ra một tiếng động vang trời...

- Chạy đi các cháu... - Bác Han'dalf hét lên.

Mãi tới sau này Joe vẫn không sao hiểu được vì lý do gì cậu lại đứng trơ như bức tượng chờ đợi điều kế tiếp xảy ra. Bác Han'dalf sau khi hét to giục lũ trẻ tháo chạy thì cũng chạy theo sau mà không nghĩ mình đã bỏ quên đứa cháu yêu dấu. Khi bác nhận ra sự thiếu hụt kinh hoàng trong đám trẻ cũng là lúc Joe thấy qua khe hở khoảng hơn mười phân do cánh cửa chưa hoàn toàn đóng lại một đôi mắt vàng rực trên cái đầu nhỏ tí đang nhìn xoáy vào cậu. Con quái vật đã hồi tỉnh và không bỏ qua cơ hội cuối cùng được trả đũa đứa nhỏ đang cả gan nhìn đáp trả nó.

- Joe... Joe... Chạy đi!

Bác Han'dalf đang chạy lại chỗ Joe. Giọng bác gào to, như thể sắp phát điên.

Phía sau bác Han'dalf, những bước chân đang dồn dập chạy lại. Có lẽ Joe đã mất mạng nếu như vận may không mỉm cười với cậu lần nữa. Cánh cửa đóng sập lại vừa lúc con quái vật lao đầu tới bắt chấp hậu quả: đầu nó sẽ bị cắt lia khỏi thân nếu như nó cố tình lao xuyên qua khe hở để dạy cho kẻ thù một bài học.

Một tiếng “rầm” khủng khiếp vang lên. Joe nghĩ nếu con quái vật không bị thương, sức mạnh của nó sẽ phá tan cánh cửa đá này.

Mọi chuyện tồi tệ cuối cùng cũng qua đi, Joe chớp mắt nhìn cánh cửa đóng kín. Đến giờ cậu mới cảm thấy sợ hãi khi hình dung lại đôi mắt vàng rực đầy giận dữ của con quái vật.

Bác Han'dalf hốt hải chạy lại khi mọi việc đã kết thúc. Lay mạnh tay Joe, bác nói:

- Cháu bị sao vậy? Có cái gì hay ho mà đứng lại nhìn hả?

- Cháu nói rồi, nó khỏe như vâm. Thế mà bác lo nó chết. - Joe thản nhiên nói, nở nụ cười ngây ngô.

- Chuyện đó nói sau. Giờ đi nào!

Bác Han'dalf kéo tay Joe, vừa đi vừa xem trên người cậu có bị xây xát chỗ nào không, và đương nhiên là bác không quên nạt nộ mấy cái giọng đang eo éo bên tai.

- Joe, em làm chị hết hồn. - Giọng Livia nghe sao nào nề hết mức.

- Joe à, cậu bị con quái vật thôi miên hay sao mà đứng lại nhìn nó vậy? - Ka'nezai đi sau, lắc đầu nói.

- Joe, lần sau...

Zalla vừa mở lời đã bị bác Han'dalf nạt ngang:

- Còn có lần sau nữa hả? Lần này về chính ta sẽ đề nghị bố mẹ các cháu trói chân các cháu lại... Nghe rõ chưa?

Bọn trẻ mãi miết đi theo bác Han'dalf ra khỏi đường hầm. Chúng muốn được ngồi nghỉ xả hơi năm phút nhưng bác Han'dalf cương quyết không đồng ý, đã thế bác còn bắt bọn trẻ phải đi như chạy, không thèm đếm xỉa tới lời chúng nói.

- Bác Han'dalf, bọn quái vật không đuổi theo chúng ta đâu - Joe vừa thở vừa nói.

- Ra khỏi đây bác mới yên tâm phần nào. Dám chắc chúng đang lờn lên tìm kiếm chúng ta. - Ngay cả trong lúc nói bác Han'dalf cũng không giảm tốc độ, giọng bác sang sảng.

Phải chạy theo bác Han'dalf nên bọn trẻ mệt đứt hơi và thở hồng hộc, nhưng điều này không ngăn cản chúng đưa ra những câu hỏi hóc búa.

- Bác Han'dalf, vì lẽ gì mà bác cứ đứng nhìn con quái vật, không chịu ra tay giúp bọn cháu? - Ka'nezai hỏi.

Bác Han'dalf bất ngờ đi chậm lại, kêu lên một tiếng, giọng chì chiết.

- Cháu nói bác mới nhớ, hành động bông bột của các cháu đã làm hỏng hết việc của bác. Không cần các cháu tấn công con quái vật, bác cũng sẽ khiến nó phải phục tùng.

Nghe có vẻ khó tin nhưng không đứa nào dám mở lời cãi lại.

- Chỉ cần thêm chút thời gian là bác thôi miên được nó rồi.

- Thôi miên! - Cả bọn đồng thanh kêu lên.

- Chứ còn gì nữa. Bác nhìn là để thôi miên cho nó ngủ chứ không phải ngắm nó. Nhưng thôi, - bác Han'dalf chột hạ giọng, - chuyện đã rồi, biết làm thế nào... Sẽ rắc rối to đây.

- Nếu bác nhìn cháu, cháu sẽ bị thôi miên chứ? - Joe hào hứng hỏi.

Bác Han'dalf vẫn rảo bước trong con đường hầm sáng lờ mờ, giọng tiếc nuối:

- Ta tiếc là không thôi miên cho tụi bay ngủ quách đi. Sao ta lại kém thông minh như vậy.

- Ô bác không thể làm thế. Làm vậy là vi phạm quyền con người. - Livia sắc sảo nói.

Bác Han'dalf cắn nhả trong miệng điều gì đó nhưng vì bác đã tăng tốc nên bọn trẻ không nghe rõ lời bác nói.

Bọn trẻ tự thấy cần phải im lặng nếu không muốn bị bác Han'dalf kết tội. Vội lại, chúng không còn sức để mà tranh luận bất cứ chuyện gì nữa, chỉ mong mau chóng ra khỏi đường hầm, hy vọng bác Han'dalf sẽ tìm cho chúng một chỗ có thể ngã lưng trước khi về nhà.

- Còn xa không bác? - Livia uể oải hỏi.

- Sắp rồi... sắp rồi... - Bác Han'dalf dừng bước, ân cần nhìn Livia. - Để ta công cháu.

Livia không phản đối, nằm trên lưng bác Han'dalf ngủ ngon lành.

Ra khỏi con đường hầm bí mật, Joe, Zalla và Ka'nezai liền ôm nhau nhảy múa. Bọn trẻ chẳng đại gì mong được trở lại đây lần nữa. Bấy nhiêu đã là quá

đủ với chúng. Từ nay cho đến cuối đời, chúng hy vọng sẽ không phải gặp lại bọn quái vật ba chân gớm ghiếc kia nữa.

Đêm dài vắng vẻ, gió đêm nhẹ nhàng thổi đến, không gian bốn bề im ắng, nghe được cả tiếng lá rơi trên nền đất lạnh. Joe thở dài, ngược nhìn bầu trời không trăng, tiếc nuối vì một ngày nữa đã qua đi, và đêm nay là đêm thứ hai cậu ngủ xa nhà.

- Bác Han'dalf, chúng ta sẽ nghỉ đêm ở đâu ạ? - Joe ngập dài, hỏi.

- Ở đây.

Bác Han'dalf chỉ tay về phía gốc cây ửng to nhất, cành lá của nó sum suê hơn tất cả những cây ửng khác. Joe biết cậu đang ở trong một mê cung của người Ánh Sáng nhưng ở mê cung nào thì cậu mù tịt, và nếu may mắn đang ở trong mê cung mà gia đình Zalla sinh sống thì đường về nhà cũng không biết còn bao xa.

- Ngủ ở đây có an toàn không bác? - Zalla nói.

- Đang ở đâu cháu không biết sao? Hơi xa nhà cháu, nhưng bác không để mấy đứa cuốc bộ về nhà đâu.

Bác Han'dalf đi thẳng tới gốc cây, đặt Livia xuống, rồi bác cũng ngồi luôn ở đó, chân duỗi thẳng.

- Tối đây ngủ một giấc. Sáng mai chúng ta về nhà.

Có cái gì đó khiến Joe cảm thấy không yên tâm ngay cả khi cậu có lời hứa chắc nịch của bác Han'dalf: "Bác sẽ canh giữ cho mấy đứa ngủ." Cậu đưa mắt nhìn con đường mập mờ ẩn hiện giữa những thân cây, ngạc nhiên nhìn những gốc cây bên cạnh xoắn vào nhau. Những cây ửng ở đây có vẻ cao hơn và dày hơn những cây ửng mà cậu từng trông thấy. Giờ đây, ngay cả tiếng lá rơi cũng không còn nghe thấy, không có âm thanh nào ngoại trừ những tiếng thở đều và nhẹ.

- Chúng ta sẽ chết cồng mắt! - Joe nói, nhưng thực ra cậu cũng không cảm thấy lạnh.

- Ngồi gần vào đây. - Bác Han'dalf kéo Joe ngồi sát vào gốc cây, bảo cậu dựa lưng vào đó. - Cái cây này sẽ sưởi ấm cho chúng ta.

- Bác nói gì ạ? - Joe nhìn bác Han'dalf rồi nhìn Zalla và Ka'nezai, nhưng hai đứa bạn đã ngủ từ lúc nào, lưng dựa vào thân cây, đầu hơi ngoẹo về bên phải.

- Vào mùa đông, những ai ngồi dưới gốc cây này sẽ cảm thấy ấm áp, mùa hè thì mát mẻ. - Bác Han'dalf nói. - Trong mỗi mê cung chỉ có một cây duy nhất và không phải dễ tìm đâu.

- Tại sao nó không mọc ở chỗ khác mà mọc đúng chỗ này ạ? - Joe rùng mình hỏi.

Bác Han'dalf nhún vai, không nói gì. Một thoáng im lặng bao trùm cả không gian, gió khẽ thổi làm mái tóc Joe tung bay, giúp cậu cảm thấy khoan khoái, dễ chịu. Không gian như trầm lại, làm lắng dịu những cảm xúc hỗn độn trong Joe.

Bác Han'dalf còn thức, đôi mắt nhìn xa xăm như đang suy nghĩ về điều gì đó.

- Bác Han'dalf ơi! - Joe khẽ gọi.

- Ngủ đi nhóc! - Bác Han'dalf nói.

- Cháu có chuyện muốn nói với bác. - Joe khẩn thiết nói.

- Để mai, bác mệt rồi.

Nhưng Joe là một đứa trẻ bướng bỉnh, cậu nói nhanh:

- Bác Han'dalf, bác có thể cùng gia đình cháu trở về Lâu Đài Sứ không ạ?

Joe hồi hộp chờ đợi câu trả lời của bác Han'dalf, không thể đoán được bác sẽ đồng ý hay không.

- Tại sao bác phải đi với cháu tới đó? - Bác Han'dalf nhìn Joe, nói.

- Tại vì... vì bà Cartland muốn gặp bác. - Joe ấp úng nói.

- Bác không có chuyện gì để nói với bà ấy. - Bác Han'dalf thản nhiên nói.

- Có chứ ạ. Bà Cartland muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ngôi Sao Xanh xuất hiện trở lại. Ngôi sao đã cứu mạng cháu ấy.

- Chẳng có chuyện gì xảy ra hết. - Bác Han'dalf cầm bàn tay từng bị sói cánh cắn của Joe, chăm chú nhìn và nói: - Kể từ ngày đó, cháu có thấy nó hiện lên không?

Joe lắc đầu, giọng tò mò:

- Cháu còn phải chờ bao lâu nữa mới được nhìn thấy nó ạ? Nó đẹp hơn ngôi sao bác đang giữ bên người nhiều.

- Với bác, chúng đẹp như nhau.

Joe không quên mục đích của câu chuyện, cậu tiếp tục năn nỉ:

- Bác sẽ đi cùng cháu nhé!

- Bác không muốn thất hứa với cháu. Bác có nhiều chuyện phải làm lúc này.
- Bác Han'dalf cương quyết nói.

- Không được. - Joe phản đối. - Cháu sẽ bị phạt nếu trở về mà không có bác đi cùng.

- Đừng có xạo. Bác biết cháu sẽ chẳng bị phạt gì đâu. Mà lo gì bà Cartland giận, lo mà đối phó với mẹ cháu ấy.

Bác Han'dalf thật ác, khi không lại nhắc tới mẹ cậu. Hít một hơi sâu, Joe quyết tâm ngày mai mới nghĩ tới mẹ, còn bây giờ việc của cậu là phải thuyết phục được bác Han'dalf. Sau một hồi năn nỉ chán chê, Joe đành bất lực chịu thua, cậu bèn đưa ra chiêu cuối cùng, hy vọng bác Han'dalf không thể từ chối:

- Đây là bức thư bà Cartland viết cho bác. Bác đọc đi! - Joe vừa nói vừa đặt lá thư vào tay bác Han'dalf.

- Để mai. - Nhét bức thư vào trong túi áo, bác Han'dalf nói, giọng ngái ngủ.

- Bác Han'dalf, điều gì sẽ đến nếu Ngôi Sao Xanh...

Đoán được điều Joe muốn nói, bác Han'dalf nạt ngang:

- Đừng hỏi nhiều nữa. Ngủ ngay đi!

Chẳng thể làm gì hơn, Joe đành quay lưng lại với bác Han'dalf, mặt đối mặt với Ka'nezai. Cậu thèm được ngủ như mọi người, khổ nỗi cậu lại không thể chợp mắt, phần vì thấp thỏm chờ đợi bác Han'dalf sẽ nói gì sau khi đọc bức thư của bà Cartland, phần vì viễn cảnh phải đương đầu với sự tức giận của mẹ và nỗi thất vọng không nói thành lời của bác Deero khi cậu cùng các bạn trở về. Sau sự việc lần này, Joe đoán chắc phán quyết mẹ dành cho chị em cậu sẽ rất kinh khủng. Có thể ngay cả bà Cartland cũng không thể nói đỡ cho cậu được nữa. Mẹ sẽ không chấp nhận bất kỳ lý do nào, với mẹ, tội trốn nhà đi đêm, mà còn đi tới ổ của bọn quái vật ba chân... chắc chắn... tội này không bao giờ mẹ tha thứ được. Nằm nhìn bầu trời đêm, Joe mong sao trời đừng mau sáng, đêm sẽ dài thật dài để cậu có đủ thời gian nghĩ cách khiến mẹ xuôi lòng.